

DE TWEE VERBONDEN

Toen God op het punt stond de wet tot Israël te spreken, wat zei Hij tegen Mozes om hen eraan te herinneren?

“Zeg tegen de kinderen van Israël: U hebt gezien wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en hoe Ik u op arendsvleugels heb gedragen en tot Mij heb gebracht.” Exodus 19:3,4.

2. Welk verbond wilde Hij met hen sluiten?

“Als u dus naar Mijn stem luistert en Mijn verbond houdt, dan zult u voor Mij een kostbaar bezit zijn boven alle volken, want de hele aarde behoort Mij toe. U zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilige natie zijn. Dit zijn de woorden die u tot de kinderen van Israël moet spreken.” Verzen 5, 6.

3. Wat is een verbond?

“Een wederzijdse overeenkomst tussen twee of meer personen of partijen, schriftelijk en onder verzegeling, om een bepaalde handeling te verrichten of na te laten; een contract.” — *Webster*.

4. Toen Mozes het volk vertelde wat de Heer had voorgesteld, wat zeiden ze toen?

“En het hele volk antwoordde eensgezind: Alles wat de HEER gezegd heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden van het volk over aan de HEER.” Ex. 19:7, 8.

5. Wat zei de HEER dat Israël moest doen in het verbond dat Hij met Israël wilde sluiten?

“Nu dan, als u werkelijk naar Mijn stem luistert en Mijn verbond houdt.” Vers 5, eerste deel.

6. Wat was Zijn verbond dat zij moesten nakomen als hun deel van de wederzijdse overeenkomst of het verbond tussen Hem en hen?

“En Hij heeft u Zijn verbond bekendgemaakt, dat Hij u geboden heeft na te leven, namelijk de tien geboden; en Hij heeft ze op twee stenen tafelen geschreven.” Deut. 4:12, 13.

7. Welke relatie hadden de tien geboden tot het verbond dat God met de kinderen van Israël sloot?

Zoals blijkt uit de laatst geciteerde tekst, waren de tien geboden het “verbond” waarnaar de HEER verwees toen Hij, bij het voorstellen van een verbond met Israël, zei: “Als u werkelijk naar Mijn stem luistert en *mijn* verbond houdt,” etc. Ex. 19:5.

De tien geboden werden Gods verbond genoemd voordat het verbond met Israël werd gesloten. Het was geen overeenkomst, maar iets wat God hen *opdroeg te doen*, en Hij beloofde hun iets, op voorwaarde dat ze zich eraan zouden houden. Zo werden de tien geboden – Gods verbond – de *basis* van het verbond dat tussen Hem en Israël werd gesloten. De tien geboden, in al hun details, zijn “al deze woorden”, *waarover* het verbond werd gesloten. Zie Ex. 24:8.

8. Nadat God Zijn wet had gesproken (het “verbond dat Hij geboden heeft”, Exodus 20:3-17), bleef Hij toen tot het volk spreken?

“En Hij voegde er niets meer aan toe. En Hij schreef ze op twee stenen tafelen en gaf ze aan Mij.” Deut. 5:22, laatste gedeelte.

9. Wat was de aard van de instructie die Mozes daarna kreeg (Exodus 20:22 tot het einde van Exodus 23)?

Het was een praktische toepassing of uitleg van de tien geboden, zodat het volk beter zou begrijpen wat het inhield om ze na te leven. De verwijzing naar het altaar – hoe het gebouwd moest worden en hoe men het moest benaderen – in Ex. 20:24-26, laat eenvoudigweg zien hoeveel zorg God aan Zijn aanbedding zou hebben besteed. In Exodus 23:14-19 vinden we ook andere geboden betreffende de aanbedding.

10. Toen Mozes kwam en het volk alle woorden van de HEER vertelde, en zij beloofden gehoorzaam te zijn (Exodus 24:3), wat deed Mozes toen om misverstanden te voorkomen?

“En Mozes *schreef alle woorden van de HEER op*, stond ’s morgens vroeg op en bouwde een altaar onder de heuvel, met twaalf pilaren, overeenkomstig de twaalf stammen van Israël. ... En hij nam het boek van het verbond en *las het voor het volk voor.*” Ex. 24:4, 7.

11. Toen het volk de woorden van de HEER opnieuw had gehoord en opnieuw gehoorzaamheid had beloofd (vers 7), wat werd er toen gedaan om het verbond dat aldus was gesloten te bekrachtigen?

“En Mozes nam het bloed en sprenkelde het over het volk en zei: Zie, dit is het bloed van het verbond dat de HEER met u heeft gesloten met betrekking tot al deze woorden.” Ex. 24:8. En Hij *besprenkelde het boek en het hele volk*, zeggende: Dit is het bloed van het verbond dat God u heeft opgelegd. Hebr. 9:19, 20.

OPMERKING — Hier vinden we het volledige verslag van het sluiten van het eerste verbond. Het bestond uit een belofte van gehoorzaamheid aan de tien geboden van de kant van de Israëlieten, en de verklaring van de Heer over wat Hij voor hen zou doen als zij Zijn stem gehoorzaamden.

12. Was het verbond dat op de Sinaï werd gesloten het enige verbond dat God met Israël sloot?

“Zie, de dagen komen, zegt de HEER, dat *Ik een nieuw verbond zal sluiten* met het huis van Israël en met het huis van Juda; niet volgens het verbond dat Ik met hun voorvaders sloot, op de dag dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte te leiden; dat verbond hebben zij verbroken, hoewel Ik hun echtgenoot was, zegt de HEER.” Jer. 31:31, 32.

13. Welke vergelijking maakt God tussen de twee verbonden?

“Maar nu heeft Hij een voortreffelijker dienstbetoon ontvangen, omdat Hij ook de Middelaar is van *een beter verbond*, dat op betere beloften is gebaseerd. Want als dat eerste verbond volmaakt was geweest, dan zou er geen behoefte zijn geweest aan een tweede.” Hebr. 8:6, 7.

14. In welk opzicht was het eerste verbond gebrekkig?

Het moet juist op datgene gebrekkig zijn geweest waar het tweede beter was, namelijk in de beloften, zoals blijkt uit het laatste gedeelte van vers 6: “Hij [Christus] is de Middelaar van een beter verbond, dat op *beter beloften* is gebaseerd.”

15. Wat zijn de beloften van het nieuwe verbond?

“Want dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël zal sluiten, zegt de HEER: *Ik zal Mijn wetten in hun gedachten prenten en ze in hun hart schrijven*; Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn; en zij zullen niet langer ieder zijn naaste en ieder zijn broeder leren en zeggen: Ken de HEER; want allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste” Hebr. 8:10, 11. “Want *Ik zal hun ongerechtigheid vergeven* en hun zonden niet meer gedenken.” Jer. 31:34, laatste gedeelte.

16. Worden deze beloften vermeld in de volgorde waarin ze zijn nagekomen?

Het is duidelijk dat in Jer. 31:33, 34, waar de beloften van het nieuwe verbond vollediger worden uiteengezet dan in Hebr. 8:10, 11, deze beloften niet in de gebruikelijke volgorde van hun vervulling worden genoemd; want de vergeving van zonden wordt als laatste genoemd, terwijl die noodzakelijkerwijs vooraf moet gaan aan het schrijven van de wet in het hart.

De volgorde is als volgt: Vergeving van zonden; de wet in het innerlijk plaatsen en in het hart schrijven; de zonde niet meer gedenken of

uitwissen; en het volk overbrengen naar het hemelse Jeruzalem, waar allen de HEER zullen zien en kennen. Zie Jes. 54:11-13; Opb. 21:2-4.

17. Waaraan was de belofte aan Israël in het eerste verbond nu werkelijk gelijk?

In het eerste verbond beloofde het volk alle geboden van God te houden, om zo een plaats in Zijn Koninkrijk waardig te zijn. Dit was in feite een belofte om zichzelf rechtvaardig te maken; God beloofde immers niet hen te helpen. Maar Christus zegt: “Zonder Mij kunt u niets doen.” Joh. 15:5. En de profeet Jesaja zegt: “Al *onze* rechtvaardigheden zijn als vuile votten.” Jes. 64:6.

De enige volmaakte gerechtigheid is Gods gerechtigheid, en die kan alleen verkregen worden door geloof in Christus. Zie Rom. 3:20-26. De enige gerechtigheid die ons toegang tot het Koninkrijk van God garandeert, is “de gerechtigheid die van God is door het geloof” Fil. 3:9. Van hen die het Koninkrijk van God zullen beërven, zegt de HEER: “Hun gerechtigheid is van Mij” (Jes. 54:17); En de profeet zegt over Christus, wanneer Hij Zijn plaats als Koning over heel het ware Israël heeft ingenomen: “Dit is de naam waarmee Hij genoemd zal worden: DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID.” Jer. 23:6.

18. Maar wat moet men doen om het eeuwige leven te verkrijgen?

“Als u het eeuwige leven wilt ingaan, houd u dan aan de geboden.” Matth. 19:17, laatste gedeelte. Zie ook Opb. 22:14.

19. Hoe kon het oude Israël dan ooit kans maken op eeuwig leven?

“Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest zichzelf zonder vlek aan God heeft geofferd, uw geweten reinigen van dode werken, zodat u de levende God kunt dienen? En daarom is Hij de Middelaar van het nieuwe verbond, opdat *door middel van de dood, ter verlossing van de overtredingen die onder het eerste verbond begaan waren*, zij die geroepen zijn de belofte van de eeuwige erfenis zouden ontvangen.” Hebr. 9:14, 15.

OPMERKING — Het feit dat Christus, als Middelaar van het tweede verbond, stierf voor de vergeving van de overtredingen die onder het

eerste verbond waren begaan, toont aan dat er geen vergeving bestond *krachtens* dat eerste verbond.

20. Op welke manier kunnen de goede werken die de wet vereist, zich alleen in het leven van mensen manifesteren?

Zie Joh. 15:4, 5 ; Fil. 2:13 ; EF. 2:10; Hebr. 13:20, 21 ; 1 Kor. 15:10; Gal. 2:20.

21. Om ervoor te zorgen dat God ons “volmaakt maakt in elk goed werk om Zijn wil te doen”, wat moet ons standpunt dan zijn?

“Onderwerp u daarom aan God. Weersta de duivel, en hij zal van u vluchten.” Jak. 4:7. “Geef uw ledematen niet over als werktuigen van ongerechtigheid aan de zonde, maar *geef uzelf over aan God*, als mensen die uit de dood zijn opgestaan, en uw ledematen als werktuigen van gerechtigheid voor God.” Rom. 6:13.

22. Wat wordt er in het tweede, of nieuwe, verbond gezegd over de wet?

“Ik [de HEER] zal Mijn wet in hun binnenste leggen en in hun hart schrijven.” Jer. 31 :33.

23. Aangezien een dergelijke belofte niet in het oude verbond werd gedaan (zie Ex. 19:5-8; 24:3-7), waren de beloften van het nieuwe verbond dan niet veel “beter” dan die van het oude?

24. Wanneer en hoe werd het tweede verbond bekrachtigd?

Door de dood van Christus: “En Hij zal het verbond met velen bevestigen voor één week; en midden in de week zal Hij het offer en de offergave doen ophouden.” Dan. 9:27, eerste deel. “Want waar een testament is, moet er noodzakelijkerwijs ook het overlijden van de testateur zijn. Een testament is immers na de dood van de mens rechtsgeldig: anders heeft het geen enkele rechtskracht zolang de testateur leeft.” Hebr. 9:16, 17.

25. Hoe konden de Israëlieten, of welk volk dan ook vóór de eerste komst, daar dan enig voordeel uit halen?

Door geloof in de beloofde Verlosser. Zie Hebr. 6:13, 16-20; Rom. 4:17.

26. Hoe en door Wie werd het verbond met Abraham bevestigd?

In Christus. Zie Hebr. 6:13, 16-20; Gal. 3:17.

27. Is er iets in het tweede verbond dat niet in het verbond met Abraham stond?

“En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams nakomelingen en erfgenamen volgens de belofte.” Gal. 3:29. Zie ook de verzen 6-9.

OPMERKING — Niemand moet zich laten verwarren door de termen “*eerste verbond*” en “*tweede verbond*”. Hoewel het verbond dat op de Sinai werd gesloten “het eerste verbond” wordt genoemd, is het geenszins het eerste verbond dat God ooit met de mens heeft gesloten. Lang daarvoor sloot Hij een verbond met Abraham, en ook met Noach en met Adam. Men moet evenmin aannemen dat het eerste of oude verbond een tijdlang het enige verbond met het volk was voordat de belofte van het tweede of nieuwe verbond kon worden gedeeld. Als dat het geval was geweest, dan zou er in die tijd geen vergeving voor het volk zijn geweest. Wat het “tweede verbond” wordt genoemd bestond feitelijk al voordat het verbond bij de Sinai werd gesloten; want het verbond met Abraham werd bevestigd in Christus (Gal. 3:17), en het is alleen door Christus dat er enige waarde is aan wat bekend staat als het tweede verbond.

Er is geen enkele zegen die men kan verkrijgen op grond van het tweede verbond, die niet aan Abraham beloofd is. En wij, met wie het tweede verbond gesloten is, kunnen alleen delen in de erfenis die het belooft door kinderen van Abraham te zijn. Van Christus zijn is hetzelfde als kinderen van Abraham zijn (Gal. 3:29); allen die geloven zijn kinderen van Abraham en delen in zijn zegen (Gal. 3:7-9); en aangezien niemand iets kan hebben behalve als kind van Abraham, volgt daaruit dat het tweede verbond niets bevat dat niet reeds in het verbond met Abraham was opgenomen. Het tweede verbond bestond in alle opzichten al lang vóór het eerste, zelfs al vanaf de tijd van Adam. Het wordt “tweede” genoemd omdat zowel de bekrachtiging door bloed als de meer gedetailleerde formulering ervan na die van het verbond op de Sinai plaatsvonden. Sterker nog, het was het tweede verbond dat met het *Joodse volk werd gesloten*; het verbond op de Sinai was het *eerste* dat met die natie werd gesloten.

28. Waarom werd het verbond dan op de Sinai gesloten?

De HEER gaf slechts Zijn wet. De belofte van de Israëlieten om die perfect na te leven, en hun falen daarin, confronteerde hen met de gevolgen van het overtreden van Gods wet. Het besef van schuld en de gevolgen daarvan zouden veel sterker in hun gedachten doordringen dan wanneer ze de belofte die ze deden niet hadden gedaan. En doordat ze aldus met hun zonde werden geconfronteerd en de volle omvang ervan beseften, zouden ze hun toevlucht zoeken tot de enige Bron van hulp, waarvoor ruimschoots was voorzien in het verbond met hun vader Abraham. Men zou dus kunnen zeggen dat het eerste verbond werd gesloten om het tweede verbond (waarvan alle bepalingen het Abrahamitische verbond vormden) duidelijker naar voren te brengen en de aanvaarding ervan door het volk te verzekeren.

Wanneer wordt aangetoond dat het eerste verbond – het Sinaitische verbond – geen bepalingen bevatte voor vergeving van zonden, zullen sommigen meteen zeggen: “Maar ze *hadden wel* vergeving onder dat verbond.” Het probleem ontstaat door een verwarring van termen. Het wordt niet ontkend dat er onder het oude verbond, dat wil zeggen gedurende de periode dat het specifiek van kracht was, vergeving van zonden bestond, maar die vergeving werd niet in het oude verbond aangeboden en kon er ook niet door verkregen worden.

De vergeving werd verkregen op grond van iets anders, zoals blijkt uit Hebr. 9:15. Niet alleen bestond er tijdens het oude verbond de mogelijkheid om voor niets vergeving van zonden te ontvangen en genade om te helpen in tijd van nood, maar dezelfde mogelijkheid bestond al vóórdat dat verbond werd gesloten, op grond van Gods verbond met Abraham, dat in geen enkel opzicht verschilt van het verbond dat met Adam en Eva werd gesloten, behalve dat de bijzonderheden daarin gedetailleerder worden gegeven. We zien dus dat er geen noodzaak was om in het Sinaitische verbond bepalingen op te nemen voor de vergeving van zonden. Het heilsplan was al lang vóór de verkondiging van het evangelie aan Abraham ontwikkeld (Gal. 3:8) en was ruimschoots toereikend om allen die het zouden aanvaarden te redden; het verbond op de Sinai werd gesloten met als doel het volk de noodzaak te laten inzien om het evangelie te aanvaarden.

Hebreeën 9:1 is een tekst die velen ervan weerhoudt om te zien dat al Gods zegeningen aan de mens verkregen zijn krachtens het tweede verbond, en niet krachtens het eerste. Die tekst luidt: “Toen had het eerste verbond ook verordeningen van goddelijke dienst, en een werelds heiligdom.” Dit, samen met het feit dat wanneer mensen zich aan deze verordeningen van de goddelijke dienst hielden, ze vergeving kregen (Lev. 4), lijkt een overtuigend bewijs dat het oude verbond het evangelie en zijn zegeningen bevatte. Maar vergeving van zonden werd niet verzekerd door deze offers; “want het is niet mogelijk dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneemt” Hebr. 10:4. Vergeving werd alleen verkregen op grond van het beloofde offer van Christus (Hebr. 9:15), de Middelaar van het nieuwe verbond, in Wie hun geloof werd getoond door hun offers.

Het was dus op grond van het tweede of nieuwe verbond dat vergeving werd verzekerd aan hen die de offers brachten die voorzien waren in de verordeningen van de goddelijke dienst die verbonden waren met het oude of eerste verbond.

Bovendien maakten deze “verordeningen van de goddelijke dienst” geen deel uit van het eerste verbond. Als dat wel zo was, dan moeten ze genoemd zijn bij het maken van dat verbond; maar dat waren ze niet. Ze waren ermee verbonden, maar maakten er geen deel van uit. Ze waren eenvoudigweg het middel waarmee de mensen de rechtvaardigheid van hun veroordeling tot de dood erkenden vanwege de overtreding van de wet die ze hadden afgesproken te houden, en hun geloof in de Middelaar van het nieuwe verbond.

Samengevat is Gods plan voor de redding van zondaars, nu als in de dagen van Mozes, als volgt: De wet die nadrukkelijk naar het individu werd gestuurd, om overtuiging van zonde teweeg te brengen en zo de zondaar aan te sporen naar bevrijding te zoeken; vervolgens de aanvaarding van de genadige uitnodiging van Christus, die al lang tevoren was gedaan, maar waar de zondaar niet naar wilde luisteren; en ten slotte, na Christus te hebben aanvaard en door geloof gerechtvaardigd te zijn, de openbaring van het geloof, door de verordeningen van het evangelie, en het leiden van een leven van gerechtigheid door het geloof in Christus.

KRACHTVANBOVEN.NL

OORSPRONKELIJKE TITEL EN JAAR VAN PUBLICATIE: *"BIBLE READINGS FOR THE HOME CIRCLE"*, 1888,
PP. 312-317, *"THE TWO COVENANTS"*.

PACIFIC PRESS PUBLISHING COMPANY, OAKLAND, CALIFORNIA.

COPYRIGHT 1888: REVIEW AND HERALD PUBLISHING COMPANY.

NEDERLANDSE VERTALING, VORMGEVING EN DRUK: KRACHTVANBOVEN, 2026

WWW.KRACHTVANBOVEN.NL

KRACHTVANBOVEN.NL

**KRACHT
VAN
BOVEN**